

Rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 26.08.1969, sp. zn. 7 Tz 60/69, ECLI:CZ:NS:1969:7.TZ.60.1969.1

Číslo: 6/1970

Právní věta: Je-li soud postaven před úkol zhodnotit věrohodnost dvou v podstatných bodech diametrálně odlišných důkazů, nemůže nevěrohodnost jednoho z těchto důkazů odůvodnit pouze okolnostmi svědčícími o věrohodnosti druhého důkazu.

Soud: Nejvyšší soud České soc. rep.

Datum rozhodnutí: 26.08.1969

Spisová značka: 7 Tz 60/69

Číslo rozhodnutí: 6

Číslo sešitu: 3-4

Typ rozhodnutí: Rozsudek

Hesla: Dokazování

Předpisy: 141/1961 Sb. § 2 odst. 2

§ 125

§ 2 odst. 6

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 6/1970 sb. rozh.

Je-li soud postaven před úkol zhodnotit věrohodnost dvou v podstatných bodech diametrálně odlišných důkazů, nemůže nevěrohodnost jednoho z těchto důkazů odůvodnit pouze okolnostmi svědčícími o věrohodnosti druhého důkazu.

(Rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 26. srpna 1969 sp. zn. [7 Tz 60/69](#).)

Nejvyšší soud zrušil rozsudek okresního soudu v Olomouci ze dne

17. 11. 1966 sp. zn. 5 T 122/66, jímž byl obv. V. K. uznán vinným trestným činem ublížení na zdraví podle § 221 odst. 1 tr. zák. a přikázal okresnímu soudu v Olomouci, aby věc znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Podle napadeného rozsudku okresního soudu spáchal obviněný trestný čin podle § 221 odst. 1 tr. zák. tak, že dne 16. 8. 1966 v Olomouci ve fakultní nemocnici napadl V. M., udeřil jej rukou do

kořene nosu tak prudce, že mu zlomil nosní kůstky, dále mu způsobil tržnou ránu na nose a na palci pravé ruky, následkem čehož byl V. M. práce neschopným 7 dní.

Proti tomuto rozsudku, který zůstal v právní moci u soudu I. stupně, podal předseda Nejvyššího soudu stížnost pro porušení zákona ve prospěch obviněného, v níž vytkl, že výrokem o vině obviněného byl porušen zákon v ustanovení § 2 odst. 5 a 6 tr. ř. ve vztahu k ustanovení § 221 odst. 1 tr. zák.

Vytýkané porušení zákona spatřuje předseda Nejvyššího soudu v tom, že okresní soud rozhodl jen na podkladě výpovědi poškozeného, aniž by se zabýval dalšími provedenými důkazy a to výpovědí svědků J. S., R. Š. a A. H. a aniž by odůvodnil proč neuvěřil obhajobě obviněného a jeho obhajobu neproověřil výsledkem svědka na něhož se obviněný odvolal.

Nejvyšší soud na podkladě stížnosti pro porušení zákona přezkoumal správnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i řízení, jež mu předcházelo (§ 267 odst. 1 tr. ř.) a shledal, že stížnost pro porušení zákona je důvodná.

Obviněný doznal, že rukou udeřil poškozeného do obličeje a hájil se tím, že jednal v nutné sebeobraně, neboť poškozený jej napadl a dvakrát jej udeřil do levé strany hlavy k levému uchu. Poškozený i po úderu obviněného pokračoval v útoku proti němu, bil jej do obličeje a rozbil mu brýle, přičemž obviněný se proti dalšímu útoku poškozeného bránil jen tím, že si zakrýval obličej rukama.

Okresní soud se náležitě nezabýval obhajobou obviněného a aniž by zhodnotil všechny provedené důkazy se zřetelem k obhajobě obviněného, opřel zjištění o průběhu střetnutí mezi obviněným a poškozeným jen o svědeckou výpověď poškozeného, který uvedl, že byl napaden obviněným a pokud tedy způsobil obviněnému zranění stalo se tak v mezích nutné obrany.

Za této důkazní situace, kdy soud je postaven před úkol zhodnotit věrohodnost dvou, v podstatných bodech obsahově diametrálně odlišných důkazů, v tomto případě výpovědi obviněného a svědecké výpovědi poškozeného, a kdy zároveň ostatní důkazy nepodporují podle jeho názoru ani jednu z těchto výpovědí, pak nestačí, aby odůvodnil věrohodnost jen jedné výpovědi, pominul okolnost svědčící pro věrohodnost též druhé výpovědi a neobjasnil proč této výpovědi neuvěřil. Okresní soud proto pochybil, pokud věrohodnost svědecké výpovědi poškozeného odůvodnil jen tím, že svědek vypovídal stejně u hlavního líčení jako v přípravném řízení, na svých tvrzeních přesvědčivě setrval i při provedení konfrontace s obviněným a konečně, že z posudku fakultní nemocnice vyplývá, že charakterové vlastnosti svědka jsou velmi dobré. Týmiž okolnostmi však mohl soud odůvodnit i věrohodnost výpovědi obviněného. Také obviněný vypovídal stejně v přípravném řízení i před soudem setrval na své výpovědi a při konfrontaci a ani ohledně charakterových vlastností nebylo zjištěno nic tak závadného, co by dovolovalo závěr jiný než u poškozeného.

Jestliže tedy okresní soud opřel výrok o vině obviněného jen o výpověď svědka poškozeného V. D. přičemž věrohodnost jeho výpovědi odůvodnil znovu okolnostmi shora uvedenými, aniž by na druhé straně objasnil z jakých důvodů považoval výpověď obviněného za nevěrohodnou, postupoval v rozporu se zásadou presumpce neviny (§ 2 odst. 2 tr. ř.) a odůvodnění jeho rozhodnutí neodpovídá ani požadavkům obsaženým v ustanovení § 125 tr. ř.

Nejvyšší soud vytkl okresnímu soudu i další pochybení, spočívající v tom, že neprovedl a nehodnotil další důkazy významné pro zjištění skutečného stavu věci (§ 2 odst. 5, 6 tr. ř.).